

NYUGATI TÖMB

Irta: Tarle

Sehol a világon oly nagy lelkesedéssel nem ünnepelték Franciaországnak a hitleri rablók és a vichii árulók uralma alól való felszabadulását, mint a Szovjetszövetségben. Ez nemcsak azért történt, mert Franciaországot Oroszországban mindég rokon országnak tartották és mert a francia történeleennek dicsőséges mozzanatait a világ előrehaladásának lépcsőfokaiként tekintették, hanem azért is, mert Franciaországnak az önálló hatalmak körébe való visszatérése a német fasizmus fölött való végleges és visszavonhatatlan győzelmét jelenti és a német támadókedv megsemmisítő vereségét.

Milyen figyelemmel kísértük a bátor ellenállás kezdeményezését, Franciaország hős hazafiainak első nehéz erőfeszítéseit, akik a legsúlyosabb feltételek mellett ellent álltak az alias hitler-hőhéroknak és megbüntették szigorúan hazaárulóikat.

Mikor azután a Szovjetszövetség és Franciaország megkötötték szövetségüket, ez közvéleményünk teljes meglepődését várta ki. Mi lehet ennél természetesebb? Ki merészelnd országainkat fenyegetni, ha azok összetartanak? Valóban nem hiába ordított 1934-ben és 1935-ben Hitler és bandája, midőn a francia-szovjet szövetségi szerződésről hallottak. Nem hiába fizette meg Hitler fejedelmi módon a könnyen befolyásolható Lindberget, hogy hitesse el a francia néppel, hogy az orosz légiflotta mitsem ér és a hadsereget gyöngé.

Sikerült is ez a lelkiismeretlen hírverés és az áruló Laval könnyen hajtotta végre piszkos művét. A francia-szovjet szerződés fölrobbantása azonban csak kiinduló pontja volt Hitler rablóhadiáratának. E nélkül berlini banda nem is gondolhatott volna terveit körösztülvitelére. Már akkor elkezdte Laval sajtója a német pénzzel megfizetett gyalázkodó hadiáratát, mely a következő jelszóval készítette elő a Szovjetszövetség megtámadását: »Európa fölkel a bolsevizmus ellen!« Szorgalmasan és éveken át lökdösték Franciaországot a vereségnek és a szegyennek abba az örvényébe, melybe aztán bele is zuhant.

Most a háború borzalmai után, melynek Hitler tervei szerint a Szovjetszövetséget és Franciaországot meg kellett volna semmisítenie, elképzelhetetlen, hogy akadjanak, akik képesek lennének az utóbbi évek történelmi tanulságait elfeledni.

Úgy látszik mégis kerülnek ilyenek is. Ezt bizonyítja az u. n. Nyugati tömb híveinek élénk propagandája. Természetesen a két ország szövetségének szükségessége annyira nyilvánvaló, hogy még a Nyugati tömb leglelkesebb ügyvédei is őrizkednek attól, hogy ehhez az okirathoz hozzányúljanak. Mi azonban, akiknek emlékezetében élénken élnek a régi és az új történelem tanulságai, önkéntelenül is fölvetődik bennünk a kérdés: hogyan feledheték el azokat kortársaink ilyen könnyen? Megdönthetetlen tény, hogy országaink tartós barátsága mindig áldásos volt. Mégis, ha

a történelem menetét figyeljük, azt látjuk, hogy egész sor összeütközés volt a két ország között, de mindig másoknak érdekében és a két ország kárára. Soha sem mutatkozott a két ország között gazdasági, vagy komoly politikai ellentét: ha mégis mutatkozott, úgy még akkor is, ha az nem vezetett háborúhoz, mindeket félnek drága károkat okozott. Milyen cél érdekében vezették a hosszantartó, véres krimi hadjáratot? Hisz mindkét állam ügyszólván a párizsi békekötés napjától kezdve szövetség megkötésén fáradozott. Mért nem sikerült ez a szövetség, Bismarck legnagyobb öröme? Harmadik Napoleon kardcsörtető diplomáciai beavatkozása volt az ok az orosz-lengyel ügyekre, amely éppen úgy ártott a lengveleknek, mint a francia és orosz ügynek. Ez a beavatkozás a lengveleknek sok fiatal emberéletbe került, Oroszországnak is ártott, Franciaországot pedig az 1870—71-es katasztrófa sodorta.

Mért romlott el a francia-orosz viszony a szovjet forradalom után? Mért segítette Millerand a lengyel Pilsudszky marsalt Szovjet-ellenes rablóhadjárataiban? Akkoriban is a vatikáni szellő fujdogált a francia külügyminisztérium környékén. Mért folytathatta akadálytalanul Laval orosz-ellenes izgatásait, Laval, akit a németek szőröstől-bőröstől megvettek? Mért gyártották a Schneider-Creusot művek Laval és Daladier korszakában, tehát még a háború előtt, Hitler részére azokat a messzehordó ágyúkat, amelyekkel a német banditák később Leningrádot lötték?

Mindezen kérdésekre sokféle magyarázatot találhatunk. Csak azt az egyet nem, hogy Franciaországnak valaha is a legkisebb haszna lett volna abból, amit Oroszország francia ellenségei cselekedtek.

Köztudomású, hogy Blum különös szorgossággal ápolja a Nyugati tömb tervének gondolatát, ha nem is Nyugati tömbről, hanem nyugati családról beszél. Persze ez kedélyesebben hangzik, Blum azt is hangsúlyozza, hogy az ő nyugati családja nem viseltetik ellenséges érzülettel a Szovjetszövetség iránt. Nem véletlen azonban, hogy mindazon sötét erők, akik annak idején mindent megtektek, hogy Franciaországot az ellenségnek eladva szakadékba rántsák, most akkora lelkesedéssel üdvözlik a Nyugati tömb gondolatát. Ez a gyanús ordítozás a Nyugati tömb körül bennünk idegenkedést és elkeseredést vált ki. Mi tudjuk, hogy a Szovjetszövetségnek Franciaországban több barátja, mint ellensége van. És éppen ezért hisszük, hogy mindezek a tettek dugába dőlnek.

A sváici rádió, mely az emberiség nevében tudvalevőleg köroroszszakadtáig védte az orosz hadifoglyokra uszított kutyákat, a következő szavakkal méltatja a fasiszta Spanyolország érdemét a Nyugati tömb megalakításában:

»Úgy látszik, hogy az angol államférfiak megkértszerezték erőfeszítéseiket a Franciaországgal való Nyugati tömb megalkotására. Mivel egy későbbi együttműködés lehetőségéről van szó, ajánlatos Spanyolországgal óvatosan bánni... Nyíltan beszélhetünk a Nyugati tömbről, melynek célja az oroszbarát kormányok lehetetlenné tétele.«

Mi is a célja ennek a Nyugati tömbnek? És hogyan lehet ezeket a célokat megvalósítani?

»A megoldandó stratégiai feladat védekezés a keletről jövő

ellenség ellen... Szükséges lenne tehát, ha a szövetségesek egyesült katonai bizottságot alkotnának.»

Tehát Németország ellen irányul a Nyugati tömb, amelynek esetleges tagjai a közismert nyugati hatalmakon kívül még Olasz- és Spanyolország is. Ó nem! Ha az idézetet tovább olvasunk, akkor kivil, hogy a talpraállítandó Németországnak (az idézet ugyan csak Bach, Beethoven és Goethe fiáról beszél, de mi már ismerjük ezen marcona ifiak emberszerető tevékenységét) is méltó szerepet szánnak, mert az ellenség a tervek szerint nem a Raináról, hanem az Elbáról törne előre. (Akár mindjárt utazhatnánk Münchenbe.)

Tulajdonképpen már ennyi is elég lenne, de a teljesség kedvéért fel kell említenünk, hogy a Nyugati tömb apasága körül megindult vita során kiderült, hogy ez a tiszteletreméltó személyiség, az európai kultúra bajnoka, nem más, mint a világszerte »köz-tiszteletben« álló Franco, a spanyol nép hőhéra.

»Amit Franco gy évvel ezelőtt indítványozott, azt ma az angolszász sajtó nagy része elismeri. Előrelátva az oroszokkal való megegyezés lehetetlenségét és az ennek következtében fellé-nyező európai válságot, mint egyedüli ellenszert — Franco — a nyugati hatalmak összefogását ajánlotta.« (Radio Nacional, 1945 szept. 25.)

Nem okvetlenül szükséges a »moszkvai orientáció« hogy tisztán lássuk, mi is áll valóban a Nyugati tömb cégére mögött. A »Le Ordre« a polgári jobboldal lapja, mégis mit ír okt. 18-án:

»A De Gaulle által megalkotandó Nyugati tömb szovjetellenes. Hívei hűvék, futóbolondok, vagy kollaboracionisták. Hogy céljait elérje, szükséges lenne Németországot bevonni a tömbbe. Ez pedig Hitler vágyálmának megvalósítása. Az egész handa-bandázásnak véget kell vetni.«

Valóban a Nyugati tömb megvalósítása Franciaországot leg-erősebb és legtermészetesebb szövetségesétől fosztja meg és ezáltal Franciaország igen gyorsan másodrangú hatalom sorsára iuthatna.

Magától értetődően a Nyugati tömb tervezői érvelésükben gazdasági érdekekre és célokra hivatkoznak. Ami eddig ezekből megvalósult az a spanyol-francia kereskedelmi szerződés. Ha az eseményeket mélyebben vizsgáljuk, akkor ennek a sajtó és rádió-lármának semmiféle gazdasági okait nem fedezhetjük föl, de annál inkább a politikaiakat. Mert nem véletlen, hogy a Nyugati tömb »tárgyalásafval« párhuzamosan egyre szemtelenebb és ordítóbb lett azon politikusok és újságírók hangja, akik szemmeláthatóan egyetlen célt tűztek ki maguk elé: az új világháborút. Miért ez a játék a tűzzel? Kinek használ ez? Franciaországnak semmiesetre sem.

A választások megmutatták a francia nép akaratát. A haladó demokratikus Franciaország él erősebben, mint valaha és még sokáig lesz hivatott, hogy azon népek első soraiban meneteljen, amelyk az emberiséget társadalmi és kulturális haladás irányában vezetik. A francia nép nem engedi meg, hogy részesévé váljék az emberiséget új katasztrófák felé sodró bős játékknak. Még kevésbé lesz lehetséges éket verni köznök és Franciaország közé.

